

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/117/2022
Identifikačné číslo spisu: 5920202169
Dátum vydania rozhodnutia: 30.01.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:5920202169.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: K. F., nar. D., bývajúceho E., právne zastúpeného JUDr. Andrejom Garom, advokátom, so sídlom Štefánikova 14, Bratislava, proti žalovanému: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, zastúpenému SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, o zaplatenie sumy 7.234 eur s príslušenstvom, pôvodne vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 9Cpr/32/2020, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 31. januára 2022 sp. zn. 10CoPr/11/2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 31. januára 2022 sp. zn. 10CoPr/11/2021 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Ružomberok (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 11. augusta 2021 č. k. 9Cpr/32/2020-250 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 7.234 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od 01. 01. 2020 až do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.) Žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré mu je žalovaný povinný zaplatiť vo výške stanovenej samostatným uznesením Okresného súdu Ružomberok (výrok II.) a zároveň návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol (výrok III.).

2. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 31. januára 2022 sp. zn. 10CoPr/11/2021, odvolaním žalovaného napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ponechal nedotknutým vo výroku III. o zamietnutí návrhu žalovaného na prerušenie konania (výrok I.), vo zvyšnej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (výrok II.) a zároveň žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok III.).

2.1. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku (body 1. - 16.) zopakoval závery, ku ktorým dospel súd prvej inštancie. Predmetnom pracovnoprávneho sporu bol uplatňovaný nárok žalobcu na zaplatenie odloženej časti bonusu s termínom výplaty v roku 2019 v rozsahu 40 % celkovej schválenej výšky, t. j.

7.234 eur. Uplatnený mimoriadny výkonnostný bonus (ďalej v texte aj „MVB“) bol posúdený ako variabilná a nenároková zložka mzdy, na ktorú vzniká zamestnancovi nárok až na základe osobitného rozhodnutia zamestnávateľa o jeho priznaní. MVB sa odlišuje od pevnej zložky mzdy, t. j. základnej mesačnej mzdy, ktorej výška bola dojednaná v pracovnej zmluve. Pod nárokovými obligatónymi plneniami zamestnávateľa sa rozumie mzda, pri ktorej zamestnancovi vzniká právny nárok na plnenie podľa § 118 ods. 1 Zákonníka práce (ďalej aj „ZP“). MVB je svojím charakterom motivačnou mzdovou formou poskytovanou na základe rozhodnutia zamestnávateľa nad rámec dohodnutej základnej mzdy. Z predložených listinných dôkazov vyplývalo, že v prípade MVB pre kľúčových zamestnancov SBSK sa jedná o jednorazový program pre vybraných zamestnancov SBSK spojený s kľúčovými indikátormi výkonnosti, vzťahujúcimi sa na v rozhodnom čase prebiehajúcu transakciu predaja, pričom nebolo vopred zrejmé, či budú splnené požadované kľúčové indikátory výkonnosti a aké práce, a v akom rozsahu mali byť zo strany žalobcu v tejto súvislosti vykonané. V prejednávanej spore mal súd preukázané, že zo strany zamestnávateľa, a to konkrétne zo strany predstavenstva právneho predchodcu žalovaného, došlo k rozhodnutiu o priznaní a vyplatení MVB žalobcovi v celkovej výške 18.084 eur, ktorý mal byť žalobcovi vyplatený v rozsahu 60 %, t. j. v sume 10.850 eur, po završení predajnej transakcie a v rozsahu 40 %, t. j. vo výške 7.234 eur, za rok 2015 o tri roky s termínom výplaty v roku 2019 (viď rozhodnutie Predstavenstva č. 110/2016 v spojení s listom z 28. 07. 2016 na čl. 75 spisu). Uvedený postup bol súladný s § 9 ods. 1 veta prvá Zákonníka práce, v zmysle ktorého v pracovnoprávných vzťahoch robí právne úkony za zamestnávateľa, ktorý je právnická osoba, štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu, v prejednávanej spore Predstavenstvo spoločnosti Sberbank Slovensko, a. s. Momentom vydania rozhodnutia o priznaní výkonnostného bonusu vznikol žalobcovi nárok na vyplatenie bonusu vo výške a v lehotách uvedených v tomto rozhodnutí. Pokiaľ sa žalobca súčasne domáhal úrokov z omeškania od 01. 01. 2020, súd sa stotožnil s jeho argumentáciou, že žalovaný mu bol povinný vyplatiť predmetnú druhú časť mimoriadneho výkonnostného bonusu vo výške žalovanej istiny najneskôr do 31. 12. 2019, a teda od 01. 01. 2020 sa dostal s úhradou uvedenej sumy do omeškania. Oznámenie o priznaní MVB žalobcovi z 28. 07. 2016 bolo podpísané predsedom predstavenstva E. P. a A. A., členkou predstavenstva, t. j. osobami oprávnenými konať v mene zamestnávateľa. Uvedený právny úkon bol vážny, určitý a zrozumiteľný, a preto ho súd považoval za platný právny úkon podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), keď z tohto úkonu jednoznačne vyplývalo, že zamestnávateľ priznal žalobcovi MVB za individuálne úsilie v procese predaja za uvedených podmienok. Súd prvej inštancie nezistil ani rozpor rozhodnutia o priznaní MVB s interným predpisom zamestnávateľa označeným ako Politika odmeňovania z 20. 07. 2015, keď interná smernica obsahuje úpravu pohyblivej zložky mzdy. Navyše, povaha prác žalobcu súvisela s predajom majoritného podielu akcií právneho predchodcu žalovaného, čo z dlhodobého hľadiska zakladalo možnosť vzniku nároku na pohyblivú zložku odmeny podľa 3.4 písm. c) čl. X tejto Politiky. Podľa okresného súdu nebol daný rozpor rozhodnutia o priznaní MVB so zákonom č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej aj „zákon o bankách“), a to konkrétne s ustanovením § 23b. MVB totiž nemožno považovať za súčasť základnej zložky mzdy, ktorá je zaručená, má však povahu pohyblivej zložky mzdy vzťahujúcej sa na motivačnú zložku odmeny, ktorá závisí od hodnotenia výkonnosti dotknutého zamestnanca. Žalobca bol zahrnutý do predmetného programu MVB z titulu svojej funkcie, keď táto bola posúdená právnym predchodcom žalovaného ako „kľúčová“ v procese predajnej transakcie. Zamestnávateľ v liste z 28. 07. 2016, ktorým žalobcovi oznámil priznanie bonusu výslovne uviedol, že vplyv žalobcu na úspech predajnej transakcie bol podstatný, pričom bol zohľadnený kľúčový indikátor - individuálne úsilie žalobcu v procese predaja na základe kvalitatívneho hodnotenia. Výkon tejto špeciálnej pracovnej činnosti bol logicky určený vybraným tzv. kľúčovým zamestnancom. Účelom § 23b zákona o bankách je dosiahnutie zabezpečenia ochrany klientov a ich investícií, avšak na druhej strane nemožno opomenúť povinnosť zamestnávateľa poskytovať zamestnancovi za vykonanú prácu mzdu (§ 43 ods. 1 písm. a) ZP a § 118 ods. 1 ZP). Program MVB vychádzal z rozhodnutia zamestnávateľa, na ktoré nemal žalobca titulom svojej funkcie žiadny vplyv. Program bol vopred prijatý a jasne definovaný a vychádzal z predpokladu aktívnej motivácie žalobcu zo strany zamestnávateľa, smerujúcej k dosiahnutiu požadovaných cieľov v procese predajnej transakcie. Je pravdou, že rozhodnutie o priznaní bonusu bolo vydané až dňa 28. 07. 2016, avšak celý proces týkajúci sa programu začal minimálne rok predtým, keď prezentácia ohľadne vytvorenia programu mimoriadneho výkonnostného bonusu pre kľúčových zamestnancov Sberbank Slovensko, a. s. je datovaná dňom 20. 07. 2015, pričom náklady predpokladané s týmito odmenami boli

vyčíslené už v predmetnej prezentácii. V kontexte uvedeného procesu potom vyznieva námietka žalovaného, ktorá prirovnala program mimoriadneho výkonnostného bonusu k tzv. „zlatým padákom“ pre vybraných vedúcich zamestnancov spoločnosti Sberbank Slovensko, a. s. nepresvedčivo. Okresný súd sa nestotožnil ani s námietkou nedostatku dobromyseľnosti žalobcu, ktorý mal mať podľa tvrdenia žalovaného vedomosť o vadnosti rozhodnutia predstavenstva o priznaní bonusu a o rozpore schvaľovacieho procesu bonusu s internými riadiacimi predpismi spoločnosti. Žalovaný v spore tvrdil, že absentuje schválenie rozhodnutia predstavenstva o priznaní bonusu žalobcovi zo strany Dozornej rady, a že žalobca o tom mal, resp. musel mať vedomosť. Uvedená skutočnosť však v konaní nebola preukázaná, keď dôkazné bremeno ohľadne preukázania tejto skutočnosti zaťažovalo žalovaného. Žalobca nemal z titulu svojej náplne práce na pracovnej pozícii vedúci oddelenia riadenie aktív a pasív žiadne kompetencie v rámci riadenia spoločnosti, nebol členom predstavenstva ani Dozornej rady právneho predchodcu žalovaného. Vedomosť žalobcu o interných riadiacich predpisoch spoločnosti (príp. o porušení týchto predpisov) môže zakladať právnu relevanciu len v čase, kedy predstavenstvo rozhodlo o priznaní bonusu ako celku. Vo vzťahu k tvrdeniu o excese ohľadne priznanej výšky bonusu pre žalobcu v oznámení o priznaní a vyplatení bonusu listom z 28. 07. 2016, t. j. 27 % ročnej základnej odmeny k januáru 2015, čomu v zmysle predmetného listu mala zodpovedať suma 18.084 eur a výšky uvedenej v liste o prisľúbení MVB zo 14. 12. 2015, ktorá mala predstavovať 25 % ročnej základnej mzdy k januáru 2015, čomu zodpovedala suma 16.500 eur, okresný súd dospel k záveru, že pre uvedený rozdiel nie je dôvod aplikácie § 10 ods. 2 ZP, t. j. dôvod nedobromyseľnosti žalobcu ohľadne vzniku nároku na výkonnostný bonus, vo výške ktorej sa domáha v prejednávacom spore. Nedôvodným bol tiež argument žalovaného o neschválení vyplatenia bonusu Dozornou radou spoločnosti Sberbank Slovensko, a. s. Opätovne upriamil pozornosť na § 10 ods. 1 ZP, podľa ktorého právne úkony štatutárnych orgánov zaväzujú zamestnávateľa, ktorý na základe týchto úkonov nadobúda práva a povinnosti podľa § 191 ods. 1 veta prvá, veta druhá Obchodného zákonníka, je predstavenstvo štatutárnym orgánom spoločnosti, ktorý riadi činnosť spoločnosti a koná v jej mene. Okresný súd vyhodnotil aj námietku žalovaného, že rozhodnutie právneho predchodcu žalobcu z 28. 07. 2016 bolo zrušené následným rozhodnutím predstavenstva z 19. 12. 2016, ako právne nedôvodnú. Tým, že zamestnávateľ, t. j. právny predchodca žalovaného, svojím rozhodnutím z 28. 07. 2016 priznal žalobcovi nárok na bonus, nemôže (po splnení požadovaných úloh zo strany zamestnanca a následnom priznaní nároku na bonus) tento prejav vôle vo vzťahu k žalobcovi vziať jednostranne späť, resp. ho jednostranne meniť. Ako relevantnú otázku pre posúdenie uplatneného nároku na doplatok MVB vyhodnotil napokon tú skutočnosť, že pre prípad odloženia časti bonusu v rozsahu 40 % sa na odloženú časť vzťahuje uplatňovanie ustanovení o maluse & odňatí bonusu v súlade s Politikou odmeňovania, ako je uvedené v liste adresovanom právny predchodcom žalovaného žalobcovi z 28. 07. 2016. Žalovaný však súdu v spore ani len netvrdil, že rozhodol o uplatnení ustanovení o maluse & odňatí bonusu v súlade s Politikou odmeňovania, t. j. že postupoval v súlade s ustanoveniami III. Časti Pohyblivá zložka mzdy, čl. X Zásady odmeňovania podľa Smernice CRD III bod 12.3 Politiky odmeňovania. Pokiaľ žalovaný podal návrh na prerušenie konania do skončenia dovolacieho konania vedeného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8CoPr/6/2019-482 z 22. 12. 2020 podľa § 164 CSP, súd prvej inštancie poukázal na to, že súdom prvej inštancie (OS Bratislava III) v konaní vedenom pod sp. zn. 24Cpr/22/2016 bol vydaný rozsudok č. k. 24Cpr/22/2016-361 z 22. 02. 2019, ktorým priznal žalobcovi nárok na vyplatenie prvej časti MVB vo výške 10.850 eur, pričom toto rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 8CoPr/6/2019-482 z 22. 12. 2020. Predmetom konania v prejednávacom spore je samostatný nárok na zaplatenie odloženej časti bonusu splatnej v roku 2019 vo výške 7.234 eur, kde sa súd zaoberá nielen výškou uplatneného nároku, ale aj základom tohto nároku, keď je tu daná síce súvislosť medzi týmito dvoma konaniami, avšak súd posudzuje nároky na vyplatenie druhej časti výkonnostného bonusu individuálne (aj s poukazom na čiastočne odlišné podmienky, ktoré musia byť splnené na jeho výplatu). Okresný súd priznal úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

2.2. Krajský súd preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 379 - § 380 CSP (z titulu čoho nedotknutým zostal rozsudok okresného súdu v odvolaní nenapadnutom výroku III. o zamietnutí návrhu na prerušenie konania) a rozsudok okresného súdu v napadnutej časti potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny. Krajský súd skonštatoval, že zamestnávateľom činným v prvej fáze daného

procesu (od požadovania výkonu prác od zamestnanca až po priznanie nároku) bol právny predchodca žalovaného, pričom práve inštitút právneho nástupníctva garantuje istotu v právnych vzťahoch. Nie je prijateľné, aby na zbavenie sa povinností zamestnávateľa plniť pracovnoprávne nároky postačovalo, aby došlo k prevodu (prípadne prechodu) práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov na iný (zamestnávateľský) subjekt. Prípadné nedostatky v činnosti príslušných orgánov právneho predchodcu žalovaného (predovšetkým predstavenstva, ktoré koná/konalo v pracovnoprávných vzťahoch - § 9 ods. 1 ZP) nemôžu byť na ťarchu zamestnanca. Okrem iného v takom zmysle, že zamestnanec ako druhá strana pracovnoprávneho vzťahu bude povinný preukazovať oprávnenosť a legitímnosť konania zamestnávateľa. Hoci žalovaný je „iba“ právnym nástupcom zamestnávateľa žalobcu (a nie bezprostredne zamestnávateľom v rozhodnom období), je v rámci pracovnoprávneho vzťahu jednoznačne tým subjektom, ktorý disponuje všetkými relevantnými podkladmi. Preto tvrdenie o prípadnom nesplnení požadovaných ukazovateľov na priznanie bonusu musí byť spôsobilý preukázať. Krajský súd konštatoval, že žalovaný ako zamestnávateľ v podstate od žalobcu požaduje, aby preukázal splnenie predpokladov na vyplatenie bonusu, ktorý mu už on sám (prostredníctvom vlastného právneho predchodcu) priznal. Zároveň žalovaný ani netvrdil aké iné činnosti - než činnosti vykonávané pre vtedajšieho zamestnávateľa - mal žalobca vykonávať. Je nesporné, že žalobca nebol členom predstavenstva a ani v žiadnej inej pozícii sa nezúčastňoval jeho rokovaní v otázkach spojených s MVB. Žalovaný neoznačil žiadne konkrétne skutkové okolnosti, ktoré by boli spôsobilé potvrdiť akúkoľvek osobnú zainteresovanosť žalobcu na žalovaným spochybňovanom procese rozhodovania o mimoriadnom výkonnostnom bonuse. Žalovaný v okolnostiach súdnej veci nepreukázal nedostatok dobromyseľnosti žalobcu ako zamestnanca v zmysle § 10 ods. 2 ZP. Predmetným rozhodnutím predstavenstva právneho predchodcu žalovaného vznikol žalobcovi nárok na vyplatenie MVB v priznanom rozsahu. Nedobromyseľnosť žalobcu pri (tvrdenom) prekročení oprávnení predstavenstva SBSK žalovaný nepreukázal. Nadväzne určujúcim z pohľadu zamestnanca je viazanosť zamestnávateľa (čo v plnej miere platí aj pre jeho právneho nástupcu) právnymi úkonmi štatutárnych orgánov (§ 10 ods. 1, 2 ZP), ktorý záver je určujúcim i v súvislostiach právnej úpravy zákona o bankách. Nakoľko odvolacie námietky vymedzené žalovaným, ktorými bol odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), v meritornej časti napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie z dôvodov uvedených v § 420 písm. f) a v § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.1. Porušenia práva na spravodlivý proces sa odvolací súd podľa dovolateľa dopustil odôvodnením rozsudku neadekvátnym a nezákonným spôsobom, keď sa nevysporiadal so všetkými relevantnými odvolacími dôvodmi. Uviedol, že odvolací súd ignoroval postavenie žalobcu, ktorý nebol radovým zamestnancom, ale členom vrcholového manažmentu banky s osobitným postavením podľa § 23a ods. 1 zákona o bankách, nezohľadnil, že v spore sa nepreukázala práca nadčas, išlo iba o účelové tvrdenie žalobcu, ktorý vykonával prácu v prospech prevodcu akcií a muselo mu byť zrejmé, že ide o výkon práce pre inú osobu ako zamestnávateľa. Z listov zo 14. 12. 2015, 28. 07. 2016 a z tvrdení žalobcu je zrejmé, že mu bol priznaný MVB v sume prevyšujúcej fixnú cieľovú sumu, ktorá sa nesmela meniť (pôvodne mal byť MVB žalobcu maximálne 16.500 eur), pričom k zmene cieľovej sumy došlo 28. 07. 2016 medzi uzavretím transakcie a nadobudnutím jej účinnosti. Žalobca bol v nich navyše výslovne upozornený, že na bonus sa budú uplatňovať ustanovenia o maluse a odňatí odmeny v súlade s Politikou odmeňovania. Interpretácia práv a povinností sporovej strany odvolacím súdom, porušuje princíp rovnosti strán (čl. 6 ods. 1 CSP), pričom v konkrétnom prípade žalovaný uniesol vlastné dôkazné bremeno, keďže preukázal, že zamestnanec mal vedomosť o obsahu jemu doručených listín a interných predpisov, z ktorých vyplývajú všetky rozhodujúce skutočnosti. Od zamestnávateľa sa totiž požaduje preukázať iba to, že zamestnanec disponoval požadovanou informáciou. Žalovaný sa vôbec nezaoberal rozporom priznaného nároku na MVB so zákonom o bankách, ktorý žalovaný v rámci dovolania

výslovne namietať. K tejto podstatnej otázke sa odvolací súd nevyjadril, ale ani sám ju neriešil. Nevyjadril sa ani k námietke, že neboli prijaté rozhodnutia dozornej rady ani predstavenstva podľa časti III čl. 10 bod 12.3 Politiky odmeňovania a na nárok sa mali aplikovať ustanovenia o maluse a o odňatí odmeny. To je pritom kľúčová otázka procesnej obrany žalovaného, v dôsledku ktorej celý nárok zamestnanca nevzniká, resp. zaniká. Žalovaný zdôraznil, že ak sa odvolací súd vôbec nevenoval jeho zásadným argumentom a nevysporiadal sa so všetkými odvolacími dôvodmi, má to za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia a porušenie jeho práva na spravodlivý proces. Absencia vysporiadania sa s podstatnými tvrdeniami žalovaného v odvolaní je závažným nedostatkom rozhodnutia, ktorého intenzita sama osebe zakladá porušenie sťažovateľom namietaného základného práva podľa § 46 ods. 1 ústavy i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 314/2018).

3.2. Dovolateľ vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP ako právne otázky, od vyriešenia ktorých záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu doposiaľ neboli vyriešené, pričom odvolací súd ich vyriešil nesprávne, špecifikoval nasledovne: 1/ Zaväzuje zamestnávateľa voči zamestnancovi právny úkon štatutárneho orgánu vykonaný v priamom rozpore s internými predpismi a inými rozhodnutiami orgánov zamestnávateľa, s ktorými bol zamestnávateľ oboznámený? 2/ Zaväzuje zamestnávateľa voči zamestnancovi právny úkon vykonaný štatutárnym orgánom v rozpore s verejnoprávnymi predpismi, vzťahujúcimi sa na výkon práce zamestnanca? 3/ Možno zamestnancovi priznať odmenu viazanú na splnenie konkrétnej podmienky, ak táto podmienka nebola splnená? a 4/ Môže zamestnávateľ pred vyplatením zrušiť nárok na pôvodne priznanú mimoriadnu odmenu vedúceho zamestnanca banky, ktorá nie je upravená v pracovnej zmluve, mzdovom poriadku ani v zákone o bankách, ak na to bol zamestnanec osobitne upozornený listom o priznaní tejto odmeny a zároveň bola takáto možnosť upravená v interných predpisoch zamestnávateľa?

4. Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP; ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

6. Z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

7. Jedným z hlavných znakov charakterizujúcich procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP je zásah súdu do práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami.

8. K námietkam žalovaného týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že

všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné ani prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 220 CSP, I. ÚS 243/2007). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov - od 01. 07. 2016 strán sporu (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

9. Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu nespĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, sa môže obmedziť vo svojom odôvodnení len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP). Zároveň sa dovolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie a musí sa v odôvodnení vysporiadať aj s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP). Z obsahu odôvodnenia odvolania vyplýva, že odvolateľ namietal napr. správnosť záveru súdu prvej inštancie o tom, že mimoriadny výkonnostný bonus nie je v rozpore so zákonom o bankách, že žalovaný nárok nepredstavuje základnú zložku mzdy a nemá ani atribúty negarantovanej pohyblivej zložky mzdy. Tým sa dovolací súd dostal mimo limitov práva na spravodlivý proces chráneného nielen článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj s článkom 46 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (viď napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/204/2011 alebo 4Cdo/120/2019).

10. Dovolací súd uzatvára, že rozsudok odvolacieho súdu napadnutý dovolaním žalovaného je nedostatočne odôvodnený v rozsahu porušujúcim právo dovolateľa na spravodlivý proces. Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP je potom nielen prípustné, ale aj dôvodné a je potrebné napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Odvolací súd v ďalšom konaní svoje rozhodnutie riadne odôvodní tak, aby obsahová (materiálna) náplň jeho rozhodnutia založila nielen jeho zrozumiteľnosť, ale aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení nemôže chýbať žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, ktoré odvolací súd náležitým spôsobom v celom súhrne posúdi a náležite vyhodnotí. Rozhodnutie odvolacieho súdu musí obsahovať náležitosti uvedené v § 393 CSP, musí byť logické a presvedčivé. Osobitnú pozornosť bude dovolací súd venovať pre sporové súdne konanie relevantným argumentom odvolateľa.

11. Existencia dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP je sama osebe dôvodom pre zrušenie rozsudku odvolacieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie. Dovolací súd sa preto nemohol zaoberať prípustnosťou (a už vôbec nie dôvodnosťou) dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

12. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, majúc za to, že náprava zrušením len rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade možná i postačujúca (§ 449 ods. 2 CSP).

13. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). O trovách dovolacieho konania preto rozhodne odvolací súd.

14. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.